



Adria Pamfil-Almăjan (Caliope Busuioc) și Ion Fiscuteanu (Flaimuc) în „Muza de la Burdujeni” de Costache Negruzzi

amăgit surprinși, la utilizarea neasimilată (și de aceea, probabil, fără haz) a clișeelelor vetuste. Felicitări în schimb colectivului și regizorului că au găzduit în ultima vreme — chiar dacă numai pentru câteva reprezentații — pe artistul poporului Vasiliu-Birlic, în acest spectacol. Prezența lui alături de tinerii actori din Piatra Neamț poate avea darul să-i apropie mai sigur de tradiționalul tipurilor lui Caragiale.

Nu putem trece, dincolo de aceste neajunsuri scenice, peste *ideea* unificatoare care stă la baza alăturării antologice a *Măștilor* — idee care se vrea marcată

de evoluția, în comperaj, a vânzătorului de măști (text E. Covali, muzica Ștefan Zorzor) — și care e menită să demonstreze uneori cu adresă satirică, nu totdeauna cu forță comică suficientă, legătura dintre realitatea vieții și „realitatea” simulărilor (teatrale). Să nu trecem apoi nici peste unele eforturi artistice notabile: Boris Petroff și Ion Fiscuteanu (pentru dezinvoltură în mai multe roluri), Adria Pamfil-Almăjan (pentru interpretarea rolului Caliope Busuioc) și Sorin Lepa (pentru întruchiparea popii din *Art. 214*).

Valeria Ducea

Pitești

Situat aproape pe același meridian cu Bucureștii, și la o distanță de la care cineva (neapărat interesat) ar putea zări sau ghici (nostalgic) reflectoarele îmbietoare ale scenelor Capitalei, Teatrul din Pitești exercită în chip firesc o putere

de atracție sporită asupra actorilor peregrini plecați în căutarea... „lînei de aur” (un gen de rocadă la o schemă ce s-ar vrea definitivă, în București).

Ultimii ani s-au desfășurat, se pare, sub o constelație mai fericită pentru uni-

tatea trupei. S-au produs, e drept, și în acest interval de timp unele „evadări” și descompletări nedorite, dar în principal, viața colectivului a avut o evoluție satisfăcătoare. În momentul de față, există în teatru un colectiv de actori ce poate să înfrunte cu puține riscuri un repertoriu „de greutate”, cu o arie din ce în ce mai largă.

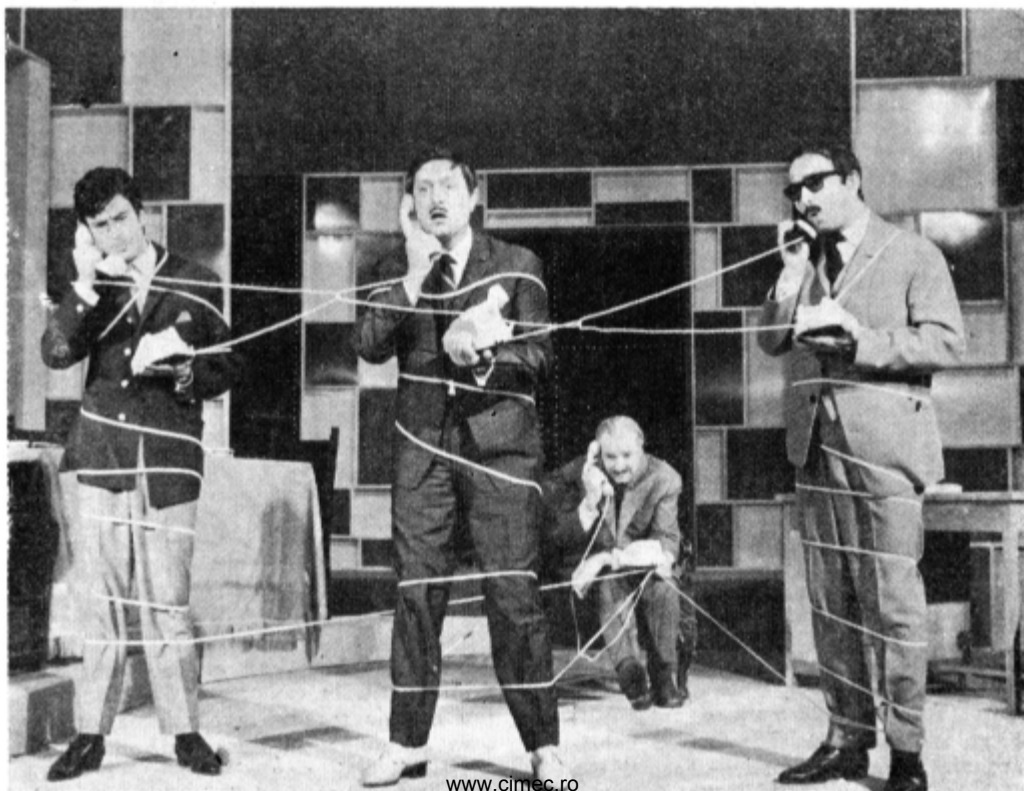
Ultimele două stagioni au dat o relevantă pondere dramaturgiei naționale (pe afișele teatrului întâlnim Hasdeu, V. I. Popa, Camil Petrescu, Tudor Mușatescu, Aurel Baranga, Paul Everac și Eugen Barbu). Repertoriul e lipsit încă de o linie directoare și lacunar la capitolul dramaturgiei universale, capitol unde debaterile dramatice cu rezonanțe mai a-dînci și mai contemporane nu și-au aflat încă locul meritat.

Spectacol al actualei stagioni, *Să nu-ți faci prăvălie cu scară* de Eugen Barbu (regizor Mihai Radoslavescu) se înscrie din punct de vedere regizoral și actoricesc ca o reușită deplină a teatrului.

Într-o construcție scenică atent elaborată, în care evenimentele sînt narate cursiv, înfruntările se desfășoară într-o progresie bine marcată, culminînd cu simbionica prăbușire din final. Caracterele se conturează cu precizie, destinele diferite se întrepătrund, se ciocnesc, se despart cu accente dramatice puternice, uneori violente, pe un fundal social-istoric sugestiv reconstituit. Pentru a da mai multă concretețe acestui fundal, regizorul a creat un plan doi: un spațiu de joc despărțit printr-o perdea subțire de restul scenei și care, luminat atunci cînd e necesar, aduce în fața spectatorului un colț din interiorul prăvăliei Domnișorilor, cu atmosfera pestriță și gălăgioasă caracteristică unei cîrciumi de pe vechea Calea Griviței. O accentuată notă de contrast în definirea personajelor se realizează prin modul în care au fost concepute și interpretate cele două personaje luminoase ale piesei, Silvia (Angela Radoslavescu) și Bolocan (C. Poenaru).

În scenografia spectacolului (arh. An-

De la stînga la dreapta : Sorin Gheorghiu (Adrian Mateescu), Const. Zărnescu (Ion Cristea), Mar'in Alexandrescu (Anton P. Ionescu) și Adrian Grigoriu (Florin Coliбаș) în „Sîntul Mitică Blajinu” de Aurel Baranga





De la stînga la dreapta : **Julietta Strîmbeanu** (Domnica), **Sorin Gheorghiu** (Alexandru), **Dem. Niculescu** (Vasile), **Telly Barbu** (Elena Domnișor) și **Angela Radoslavescu** (Silvia) în „Să nu-ți faci prăvălie cu scară” de **Eugen Barbu**

trei Ivăneanu-Damaschin), detaliul realist, bine ales și în acord cu viziunea regizorală, se însoțește însă cu o metaforă de ansamblu mai puțin inspirată, în contradicție cu aceeași concepție a spectacolului. Atunci cînd tinde să fie particularizată și în amănuntul vestimentar, aduce o impresie accentuată de neverosimil, de illogic. Pentru unitatea de concepție, într-un spectacol în care se folosește foarte multă recuzită concretă, adevărată, în care spațiul scenic este încadrat precis de un decor construit cu o logică bine observată, adevărul costumelor se cerea să fie și el respectat.

Omul care aduce ploaie de Richard Nash este în interpretarea colectivului piteștean un spectacol bine gândit regizoral, atent la reconstituirea cadrului acțiunii și la definirea tipologică a personajelor. Cu toate acestea el nu dezvăluie cu suficientă discreție acel patos caracte-

ristic al înfruntărilor din piesă, nu reține nuanțele de emoție, nu recrează lumea piesei într-o imagine poetică împlinită.

O realizare modestă — de dimensiunile unei încercări — de un nivel profesional discutabil în multe privințe (dicțiune, mișcare, miza în scenă) este punerea în scenă a comediei lui Tudor Mușatescu *Visul unei nopți de iarnă* (regia Ion Dumitrescu). Într-un cadru scenografic ce poartă amprenta improvizației, spectacolul este animat cu evidentă stîngăcie. S-ar putea găsi o circumstanță atenuantă acestei montări în imperativul folosirii unor actori mai puțin utilizați, sau în dorința de a realiza, indiferent cum, planul de deplasări. Este pentru acești actori o prea mărunță compensație, cu toată satisfacția dobîndirii unui pseudo-succes, de minime eforturi, în fața unui public subestimat. Gîndul la un câștig în desăvîrșirea meșteșugului actorilor aflați în distribuția spectacolului ar fi adăugat

teatrului la sporul încasărilor un spor de prestigiu artistic.

În pofida neîmplinirilor (sperăm nerepetabile) pe care ni le-a dezvăluit acest din urmă spectacol și care reprezintă un caz singular în activitatea actualei stagiuni, este totuși manifestă în ansamblu preocuparea celor mai mulți dintre actorii teatrului pentru desăvârșirea tehnicii profesionale. Se rețin maturitatea compoziției și deplina stăpânire a meșteșugului la actrița Telly Barbu (Elena Domnișor), accentele dramatice bine dozate și jocul în dublu plan al Elenei Focea (Lizie), inventivitatea și savoarea compoziției comice la Ioana Ciomîrtan (Domnișoara Aurica), sensibilitatea nuanțată a Angelei Radoslavescu (Silvia), precizia cu care gindește, construiește și animă un personaj Ileana Zărnescu (Lina), resursele dramatice ale Julietei Strimbeanu (Domnica), prospețimea jocului Mioarei Iatan

(Maria Panait), calmul bonom, firescul apropiat de cotidian al lui Ion Focea (H. C. Curry), puterea de interiorizare, forța de sugesție la Dem. Niculescu (Vasile Domnișor și File), temperamentul acut și prezența scenică frumoasă a lui Sorin Gheorghiu, minuția elaborării și conștiinciozitatea interpretării unui rol episodic la Ion Dumitrescu (Șeriful).

Teatrul din Pitești se află acum într-un moment prielnic dezvoltării sale. Includerea pe mai departe a unor lucrări dramatice care să contribuie la maturizarea forțelor artistice ale teatrului, să suscite probleme de creație autentică și care să răspundă cerințelor legate de elevarea gustului spectatorilor ar putea fi considerată unul din obiectivele principale ale conducerii teatrului.

Ilie Rusu

Ploiești

Tentația „premierei absolute“ se pare a fi tot mai frecvent proprie Teatrului de Stat din Ploiești, așa cum ne-au vădit ultimele sale stagiuni. Regula e întărită nu de o excepție, ci de *Privește, înger, spre casă*.

Deși de circulație internațională, numele romancierului Thomas Wolfe e puțin cunoscut în țara noastră; dramatizarea lui Ketti Frings după una din operele sale — ni se pare dintre cele reprezentative — face în acest fel și oficiul de prezentare, indirectă, a unui dintre reprezentanții realisti ai școlii epice americane. Sub semnul unui Dreiser, Lewis sau Scott Fitzgerald, urmărind în tablouri capitolule romanului, Ketti Frings surprinde scenic în „secțiune transversală“ viața unui orașel din Carolina de Nord — în perioada primului război mondial. Regăsim mai mult intuind viața modernă a clasicului prototip balzacian, acea modalitate epică pe care un Dos Passos a dus-o la strălucire. Regăsim și drama individului încercând să-și regăsească propria sa condiție umană, dar și melodrama clasică a „evaziunii“ din coordonatele cenușii și

apăsătoare ale unei lumi mărunte, mercantile. Acțiunea se desfășoară în cadrul pitoresc și teatral al unei pensii familiale (amănunt biografic la Wolfe) în jurul căreia se răsucesc un mănunchi de destine umane.

Pentru a dezvălui meandrele psihologice ale membrilor familiei Gant, dramatizarea forează în noianul de „fapte diverse“, încropind astfel imaginea unui univers cenușiu, din care nu te poți salva decât evadînd sau murind, cum se și întîmplă cu Ben, ziaristul nerealizat. Din păcate, frecvente tonuri ale piesei fac, cum arătam, concesii melodramei.

L-am reîntîlnit pe regizorul Emil Mandric în fața acestei construcții dramatice ample, cu multe tablouri, scene, acțiuni colaterale (solicitînd și o la fel de amplă construcție scenografică), cu mare grijă pentru ponderea artistică a momentelor de dramă și poezie, estompînd cel mai ades „melo“-ul și desenînd cu bună autoritate scenică o galerie variată de tipuri. Există astfel în spectacol cîteva scene excelente, de tensiune dramatică (un frumos moment poetic e, de pildă, acela în care doi tineri îndrăgostiți călătoresc ilu-